

HARSÁNYI LAJOS VERSEI

ASSISI SZENT FERENC

*Nagyon szerette ezt a szép világot.
De látta, mennyit rontott rajt a Sátán.
Az ember mennyi nyugót hord a hátán.
— Ne hordjuk — ! — mondta. S ő szavának állott.*

*Oly könnyű lett, mint rét felett a lepke.
Libegve szállt a kék Itálián át.
Virág ölelte, harmat mosta lábát.
Szelíd húga, a szöke Hold követte.*

*Himnusz dalolt a bátyjának, a Napnak.
Sokat beszélt az ámuló vadaknak,
A szent Szegénység Urnő lett arája.*

*Egyszer beszállt egy kék felhő-fogatba.
Alverna szent hegyén az Úr fogadta
S őt szent sebét dalolva verte rája.*

SZENT BERNADETTE

*Kicsiny kezében görbe volt a som-bot.
Imádkozott kövek közt, gyenge térden.
Egy Asszony állt előtte hófehérben.
A barlangból szeliden rámosolygott.*

*— Ki vagy Te? — ámult el kicsinyke lelke.
A Nő oktatta kába kis leányát.
(A titkok sűrű leplüket lehányták.)
— Szeplőtelen fogantatás! — felelte.*

*Jött apja, papja. Majd az orvos, püspök.
A hirtelen tűzből ömöltek füstök.
— Beteg szegény! A kórház eltakarja!*

*De ámul-bámul mind a földkerekség:
Bénák, vakok, kik Lourdes-ot fölkeresték
S az orvosoknak némán hull le karja.*